

STANKO VUK

ŠTIRI JESENSKE

SABOTIN

Tenki, zeleni oblaki
nad ilnato gôro
gredó. Morda večer,
morda jesen neso.

OKTOBER

Ko pride gorski veter
s Krasa, zadiši
nad strehami po borih.
Večer se zagreni.

Trpki okus domače
prsti pride z njim
in me vznemiri
ko lovca krik gosi.

Daleč za zeleno
vodno ravnino
je krotka zemlja
z vinogradi, bori.

Nalijem si vina.
Oktobrski veter,
grenek si mojemu srcu
kot ta črnina.

LOV

Ko lovec na lovu
moj trs v jeseni
nekomu sledi:
o lepi, lepi ženi.

V poznem večeru
je tesen lov. Trs
rezko poje
ko krik vetrov.

Ozka, o ozka
je srčna rana:
črno iz nje curlja
ko kri fazana.

Nad vodo zvezda
trhlo gori.
Umolknil je trs.
Večer me tesni.

JESENSKA

Tiho je Doberdoba
dnò. Jesen, o jesen.
Tih je večer
meglen.
Na kopnem zadnji
bor rjavì, jereb
v ločju
samotno kriči,
ozek, o ozek
je ribičev
čoln
in ribič je žalosti poln.
V močvirju piska
na trs zelen,
z drobno se pesmico
tiho razda
med bore in ločje
in večer meglen.
Jesen, o jesen.